

IK HEET PITA

en ben twaalf jaar en vier maanden. Als ik aan mijn moeder vraag waarom ik van alle duizenden namen waaruit ze konden kiezen uitgerekend Pita moest heten, krijg ik geen goed antwoord. Ze zegt dat ze wilde dat ik een naam had die alleen van mij was. Mijn vader zegt dat pitabroodjes zo lekker zijn. Ja, vast! We hebben ze alleen al in geen eeuwigheid meer gegeten.

Ik ben 1 meter, 60 centimeter en 5 millimeter als ik goed rechtop ga staan. Mijn vader is 1 meter, 63 centimeter en 2 millimeter. Hij is de kleinste van de vaders, van mijn klas dan. Maar ik vind hem toch oké. Ik hou

namelijk van allerlei vaders, en van honden trouwens ook, als ze maar aardig zijn en niet bijten.

Helaas is mijn vader niet altijd aardig, hij kan heel lastig zijn. Maar dat kunnen grote vaders ook.

‘Ja, echt wel!’ zegt Svenne.

Svennes vader is 1 meter en 93 centimeter en hij is niet altijd aardig. Vooral niet als hij voetbal kijkt.

‘Hou je muil en hoepel op!’ schreeuwt hij soms, ook al geven we geen kik en zitten we niet in de weg, en dan gooit hij sokken naar ons die naar tenenkaas stinken.

Zoiets doet mijn vader nooit. Met dingen gooien. En al helemaal niet met stinksokken. Als ik er goed over nadenk, heb ik mijn vader nog nooit op sokken gezien! Dat is eigenlijk wel vreemd.

Soms wilde ik bijna dat hij me bekogelde met zweet-sokken, net als een gewone vader. Maar de sokken van mijn vader liggen altijd netjes opgeborgen in de sokken-laa, opgerold tot harde bolletjes, of ze zitten stevig om zijn voeten, die stevig in zijn grote schoenen zitten die hij nooit uittrekt.

Want al is mijn vader de kleinste van de klas, van alle vaders dan, hij heeft de grootste schoenen. Niemand heeft zulke grote schoenen als hij. Dat ziet er grappig uit. Eerst komen zijn schoenen, en daar achteraan komt mijn vader pas.

Toen Svenne en ik klein waren, gingen we in zijn witte schoenen zitten en speelden dat het boten waren die wedstrijdje deden op de zeven zeeën. Het waren natuurlijk niet echt de zeven zeeën, maar onze badkuip. Dan werd mijn vader kwaad en het duurde een eeuwigheid voordat zijn witte schoenen weer droog waren.

Zijn zwarte schoenen waren begrafenisauto's. Svenne en ik legden mijn poppen erin of mijn broertje Bento, en lieten ze naar de begraafplaats rijden. Het was natuurlijk niet de echte begraafplaats, maar onze tuin. Dan werd mijn moeder kwaad, want ze vond namelijk dat je kleine broertjes niet in de tuin kon begraven. In elk geval niet mijn kleine broertje. En andere kleine broertjes om te begraven hadden we niet.

Svenne heeft alleen een grote broer en die zijn niet zo gemakkelijk te begraven. Vooral niet als ze Tex heten en je voortdurend bont en blauw knijpen, vooral in je tietjes. Maar zulke dingen begreep mijn moeder niet.

Nu knijpt Tex me nooit meer, wat een geluk is, want ik krijg borsten en dat is al pijnlijk genoeg. Tex rijdt meestal rond op een opgevoerde brommer met een peuk in zijn mondhoek.

Toen Svenne ziek was heeft hij me een keer naar school gebracht. Maar dat hoeft voor mij niet meer. Opgevoerde brommers gaan ontzettend hard, dat merk

je pas als je door het bos scheurt. In het bos liggen stenen en boomwortels. Moet ik het nog verder uitleggen? Ik gilde ‘Niet zo hard! Niet zo hard!’ Wel driehonderd keer, maar Tex gaf alleen maar meer gas. Ik had pijn in mijn kont en kreeg een grote brandwond van de uitlaatpijp op mijn kuit.

Ik vind het vreselijk om te liegen. Dan voel ik me altijd zo rot. Maar soms moet je wel, om je ouders zich niet al te rot te laten voelen. Een leugen kan dus best een goede daad zijn. Stel je eens voor hoe mijn moeder zich zou hebben gevoeld als ze had geweten dat de brandwond die maar niet wilde genezen van de brommer van Tex kwam. Mijn ouders hadden me namelijk streng verboden om bij hem achterop te gaan. Ze zou nachtenlang wakker liggen en steeds maar weer bedenken dat ik wel dood had kunnen zijn. Maar dat was nog niet eens het ergste. Mijn ouders zouden allebei zó teleurgesteld zijn. En met hun verdrietigste stemmen zeggen: ‘Pita, je hebt ons zó teleurgesteld. En wij dachten nog wel dat we je konden vertróuwen.’

Het vertrouwen van je ouders beschamen is erger dan oorlogsmisdrijven en moord. In mijn familie dan. Dus zit er niets anders op dan af en toe te liegen, niet voor je eigen bestwil, maar voor die van je ouders.

Svenne en ik spelen nooit meer met mijn vaders grote

schoenen. Als ik er goed over nadenk, spelen we sowieso nooit meer. We lopen vooral een beetje rond te hangen. Of we zitten op gevaarlijke hekken voor ons uit te staren, met losse handen, net zo lang tot we eraf vallen.

We zijn een keer in de brandnetels gekukeld, en een keer op natte stenen. De stenen lagen achter het hek van het uitzichtpunt, net bij de allersteilste afgrond. Svenne rolde een behoorlijk stuk naar beneden en moest naar het ziekenhuis voor zes hechtingen in zijn hoofd.

Wat we ook doen is hoog in een boom klimmen en naar beneden spugen, op de hoofden van mensen. Het klinkt misschien niet zo leuk, maar dat is het wel. Want we achtervolgen de mensen die met ons spuug op hun hoofd rondlopen ook, zonder dat ze het weten.

NB! Een belangrijke regel bij het mensen-op-hun-hoofd-spuug-spel is om niet naar beneden te klimmen als ze hebben ontdekt dat ze zijn bespuugd. Als ze je ontdekken moet je heel simpel:

A) Wachten tot ze uitgeschreeuwd zijn. Volwassenen klimmen zelden zelf in een boom. In elk geval is ons dat niet overkomen.

B) Een paar dagen in de boom bivakkeren tot de politie je komt zoeken omdat je ouders ongerust zijn en je als

vermist hebben opgegeven. Als de politie erbij is durven
mensen geen kinderen te slaan, hoe kwaad ze ook zijn.

Maar klim nooit, nooit naar beneden. Dat deed ik een keer toen Svenne er niet bij was.

Dat mens moet hordenloopster zijn geweest, want pfoeh, wat kon die rennen en over tuinhedden springen. Gelukkig ren ik zelf ook erg hard. Mijn vader dwingt mij namelijk elke zondagochtend met hem te gaan joggen.

Ik wist mezelf in veiligheid te brengen in de school. Die ligt 2,2 kilometer van ons huis, en de boom nog een stukje verder. Nooit van mijn leven heb ik zulke steken in mijn zij gehad.

De school was open omdat een groepje jongens 's avonds zaalhokeytraining had. Die gestoorde hordenloopster kende het gebouw niet zo goed als ik. Het lukte me om me in een toilet in de kleedkamer van de jongens te verstoppen. Daar zat ik echt een eeuwigheid. Totdat die zaalhokeygasten zich hadden omgekleed, en nog veel langer. Het was al donker toen ik door het raam naar buiten kroop. En toen ging het alarm af.

Het alarm van onze school hoor je helemaal tot aan de Noorse grens en is in staat de doden tot leven te wekken.

Ik kon wegkomen voordat de mannen van de beveiliging kwamen. Op school dachten ze dat het om een inbraak ging, en ze zochten dagenlang naar verdwenen spullen.

Maar ik kon ze natuurlijk niet vertellen dat het een uitbraak was.

SOMS WIL SVENNE

het liefdesspel spelen. Dan kussen we een tijdje, liefst op bed met mooie muziek op de achtergrond. En soms wil hij naar mijn kutje kijken. Dat mag hij en dan krijgt hij hele rode wangen, alsof hij koorts heeft. Ik krijg ook warme wangen, want ik vind het leuk als hij kijkt, leuker dan naar zijn piemel kijken. Zo zitten we dan een tijdje en krijgen het steeds warmer, tot we onze kleren weer aantrekken en verdergaan met ons huiswerk of zo. Het liefdesspel is een spelletje waar we mee begonnen zijn toen we klein waren, en sindsdien zijn we er gewoon mee doorgegaan. Soms denk ik dat we er beter mee kunnen ophouden. Dat het abnormaal is, op de een of andere manier.

Bento rent graag in zijn blootje rond, maar mijn vaders piemel heb ik nog nooit gezien. Hij doet altijd de badkamerdeur op slot. Mijn moeder vertelde een keer dat papa zijn piemel Pielemans noemt. Wat kunnen vaders toch kinderachtig zijn! Ik schaam me als ik er alleen al aan denk.

Mama en ik zijn echt geen stelletje mafkezen die aan de keukentafel over piemels zitten te praten, als je dat soms dacht. Het floepte er gewoon een keer uit. Mijn vader was zo kwaad dat hij tien dagen niet tegen mijn moeder praatte. Tegen mij praatte hij ook niet zolang ik hem Pielemans noemde in plaats van papa.

Mijn vader heeft niet zoveel gevoel voor humor. En hij heeft ontzettend lange tenen.

Svenne en ik zijn *best friends* en dat zijn we altijd geweest. Net zoals we altijd naast elkaar hebben gewoond. Al sinds onze geboorte. Onze huizen zijn gebouwd in de jaren zestig. In de vorige eeuw dus! Als ik eraan denk dat ik in de vorige eeuw geboren ben, voel ik me ontzettend oud.

Svenne zegt dat tijd niet bestaat, dat het iets is wat mensen hebben bedacht omdat het handig is. Zodat ze weten wanneer de trein gaat en wanneer ze hun kinderen wakker moeten maken. Svenne weet vreselijk veel, want hij houdt heel erg van lezen. Vooral over merk-

waardige verschijnselen. Ik niet. Ik hou alleen maar van leuke boeken. Helaas zijn er niet zo heel veel leuke boeken, en daarom lees ik niet zoveel.

Mijn vader zegt dat ik een sufkop word als ik geen boeken lees. Ik vind hem een sufkop omdat hij zulke dingen zegt.

Svenne denkt dat wij met elkaar gaan trouwen als we groot zijn. Nou, ik denk van niet. Ik denk dat ik met iemand anders ga trouwen. Met iemand die het niet leuk vindt om vanuit hoge bomen op mensen hun hoofd te spugen en zonder vader die stinksokken naar me gooit. Maar dat zeg ik niet. Dan zou Svenne zo verdrietig worden.

Misschien wel net zo verdrietig als mijn vader toen die twaalf was.